

1

המאבטח בכניסה ליטף שוב את האקדח הנוסף. איש לא שם לב.

קהל הנאספים המגוון גדש באותו זמן את הרחוב – את הכביש, את המדרכה, את גדרות האבן שבשוליה וגם את התמרורים שניצבו פה ושם. הצפיפות היתה רבה ורק התגברה והלכה. אולם איש מהם לא רטן ואף לא השמיע מילת כאב קלה. בשעה שכזאת היו כולם מרוכזים בשער הבניין וברחבה הסמוכה לו, מצפים לראות את המחזה שעבורו הם ממתינים כאן כבר שעה ארוכה.

עיני כולם היו נשואות אל קצה הרחוב, מפספסות את המאבטח שלא הצליח לשלוט בתנועת ידו השמאלית. אצבעותיו ליטפו את המתכת, פניו נשואות אל הרחוב. שם, בחלק האספלט שגודר מראש, שייטו בנחת מספר

רכבים ועצרו ליד המבנה. ניכר היה שבעליהם העבירו אותם במכונת שטיפה זמן קצר קודם לכן, וכעת הם הבריקו לאור השמש השוקעת.

כאשר נפתחה דלת אחת המכוניות הנאות, ננעצו עיניהם של הנאספים בדמות שיצאה מתוכה. בחורים קפצו כלפי מעלה, אברכים ניסו למצוא חרך תצפית בין כתפיהם וזקנם של האנשים, וילדים נישאו אל על, אחוזים בידיהם של אבות שרצו שיהיו עיניהם רואות את מוריהם.

קבוצת אברכים, שנראו בני תורה הגונים, ליוו במבט עורג טויוטה סיאנה אפורה, שבקדמתה ניתן היה להבחין בנשיא המועצת התורנית לטכנולוגיה. השתתפותו באסיפה גררה בעקבותיה המונים מעדת שומעי לקחו, שיעוריו והוראותיו ההלכתיות.

בתווך פילסו להם דרך במאמץ לא מעט אנשים, יוצאים מהמחנק ומשאירים את הציבור לגדוש את הרחוב כולו. כמה אברכים ובחורים, שהרב או האדמו"ר שלהם כבר נכנס פנימה, התחילו לצאת מדבוקת המתאספים במקום. אחרים, שעדיין לא זכו לראות את מנהיג קהילתם, המתנינו בכמיהה לבואו או לצאתו מן הרכב. הם עקבו אחריו עד שנבלע בתוך הבניין שנבחר לאסיפה הזאת; מבנה פשוט בעל קומת קרקע ועוד שתי קומות מעליה.

הגדר שהקיפה את המתחם, למרות שנראה היה כי די בנענוע ושניים כדי לעקור אותה, עמדה יציבה כנגד כל אלו שנדחפו עליה, מרצונם או בלעדיו. בשער הכניסה, מימינו ומשמאלו, ניצבו שני מאבטחים מוצקים וחמורי סבר. הכיפה הלבנה שהידקו לראשיהם מפעם לפעם נראתה לא טבעית בעליל, אבל ניכר היה עליהם שהם יודעים את תפקידם: לסנן את הנכנסים ולאפשר רק לרבנים ולמלוויהם להיכנס.

הימני מתוכם עדיין נראה לחוץ. הוא שיחק עם האבזם שסגר על האקדח, ורק אז מישוהו שם לב. בחור ממושקף, בעל אבחנה חדה, שניסה להסב את תשומת ליבם של חבריו לשיבה. "למה המאבטח לא מפסיק לשחק עם האקדח שלו?" העלה שאלה. "ולמה יש לו שני אקדחים?"

"גם לשני יש שני אקדחים, אם אני רואה נכון", העיר בחור אחר.

החברים ניסו למצוא תשובה לשאלה, למה שני מאבטחים צריכים ארבעה אקדחים, עד שתמיהה אחרת החלה להעסיק אותם. בתוך ההמון בעל המראה החרדי, בלטו שלוש דמויות שנראו לא ממש קשורות לאירוע. כובעי שמש שחורים לראשיהם, עליהם רקומות האותיות EF, אוזניות לבנות תחובות להם באוזניהם, והם דחפו את עצמם על אחרים כדי להתקדם לעבר הפתח.

הנוכחים היו בטוחים שהם ייבלמו על ידי המאבטחים. אולם ציפתה להם הפתעה – שני הגברתנים סימנו להם בניד ראש קפוא ושלושתם עברו בשער בשלווה. המאבטח הימני שלח ידו אל האקדח, אבל אחד מהחבורה הניד ראשו קלות לשלילה. הם הביטו אחורה, מגניבים מבטים אחרונים אל הקהל שגדש את הרחוב, ונבלעו בדלתות הכבדות שבכניסה.

זה כבר היה מוזר לכמה אנשים.

"מי זה החבר'ה האלה שנכנסו עכשיו?" שאל חסיד בעל פיאות קצרות בגוון חום.

"מאיפה אני יודע, ראובן?" העומד לצדו היה קצר רוח. נדמה שהוא התרגז על שהם נכנסים והוא נשאר בחוץ. "נראה לך שאני הבאתי אותם, אם נשארתי לעמוד כאן כמו כולם? אתה הרי יודע שזה לא סוג החברים המועדף עלי".

"ולמה אתה חושב ששאלתי אותך?" ראובן לא נשאר חייב. "זרקתי שאלה, בשביל שמי שיודע יענה".

"נראה לי שהם הצלמים", אמר מישוהו, בזמן ששלושת הבלתי מזוהים נעלמו מן העין.

"לא יכול להיות, הם באו בלי שום ציוד. לא ראיתי אפילו מצלמה אחת קטנה על הצוואר שלהם".

"אז אולי הם הנהגים?" הפריח אברך ליטאי השערה.

אלה ששמעו אותו תקעו בו מבט. "הרב שלך נוסע עם כאלה נהגים?" שאל אחד שכובעו קיבל מעיכה בקצהו. ולא היתה זו שאלה של התעניינות, אלא

הבעת תמיהה. "עם כל הכבוד, הם לא נראים נהגים של רבנים או אדמו"רים. יותר כמו נהגים של ראש הממשלה".

"למה לא? האדמו"ר מדווילען נוסע עם נהג ספרדי, כמדומני". הידען שבחבורה נחלץ לעזרת האברך.

"טוב, זה לא חכמה. לאדמו"ר מדווילען גם יש אח רפואי מזרחיסט שמלווה אותו כמו משמש".

"באיזו שעה המועצת התורנית אמורה להתחיל?" בירר חברו של האברך, שנראה להוט להחליף נושא.

"המועצת התורנית לטכנולוגיה", היה חשוב למישהו להשלים.

"שיהיה. אז באיזו שעה?"

"דיברו על שש וחצי", באה התשובה מאנשהו. "אבל עכשיו כבר רבע לשבע וכמה רבנים עדיין לא הגיעו".

מפה והלאה התפתח דיון מסכם, אלו רבנים הגיעו ואלו עדיין מתעכבים. השיחה נחתכה רק כאשר הגיחה מכונית אימתנית מקצה הרחוב והמשוחחים עצרו כדי להתבונן בה ולנסות להפגין ידיעות לגבי זהות היושב בתוכה.

את השברולט טראוורס השחורה – היתה המסקנה – גם הידענים שבחבורה לא מכירים.

•

בתוך המבנה, בעל שלוש הקומות, רחשה פעילות של הרגע האחרון. לא היו בו הרבה אנשים, אבל אלו שכן שהו בתוכו הרבו להתרוצץ. גבאים ועוזרים סרקו את המסדרונות, הציצו לחדרים מבלי לדעת מה הם מכילים, וניסו לדאוג לרב שלהם למקום שקט בו יוכל להעביר את הזמן הקרוב בלימוד, עד להתכנסות המועצת המיוחדת ותחילת הדיונים.

ראש עגלגל, מוקף בחלקו העליון בתלתלים ג'ינג'יים, הציץ מחדר

האסיפה. "הרבי מדווילען כבר הגיע?" שאל את העוברים בסמוך. ולמרות שהוא לגמרי לא היה נראה חסיד, רובם אפילו לא הרימו גבה. כולם הכירו את האח הרפואי שמלווה את הרבי הקשיש מדווילען לכל מקום.

איש לא השיב על שאלתו. רק אחרי שחזר עליה מספר פעמים, ניאות גבאי נמוך קומה להשיב כי ראה את הרכב של האדמו"ר מדווילען חונה זה עתה בפתח הבניין. "שאתה לא תדע אם הרבי הגיע, רוני? האיש כמעט הכי קרוב לא מעודכן, זה כבר ממש מוזר", הוסיף בפליאה.

"כן, מה לעשות שאני מארגן כאן את המקום שלו ובחור אחד לקח ממני את הפלאפון ולא החזיר". רוני ניסה להצטדק, אולם הגבאי של האדמו"ר מסעלץ לא נשאר שם כדי לשמוע זאת. גבו המתרחק, כפוף משהו, גרם לרוני לעמוד קפוא על הסף, נבוך קצת. "שיהיה", הניד ידו כלפי מטה.

עבודה רבה היתה עוד לפניו. הוא היה צריך לדאוג למקום מרווח בשביל הרבי, שיוכל להיכנס שם עם כיסא הגלגלים הכבד שלו; לבדוק שוב את התרופות של שמונה בערב, אותן נוטל הרבי מדי יום; לקחת בקבוק מים מינרליים, כזה שמונח ליד כל מושב בשולחן המעוין, ולהחליף את התוכן שלו במים מזוקקים, אותם נוהג הרבי לשתות.

כל זאת ועוד – בטרם ייכנס הרבי.

'שוקי כבר יעלה אותו לכאן', סמך על הנהג המסור. 'סוף-סוף דאגו לעשות את האסיפה בבניין עם מעלית. הידיים שלי עדיין כואבות מהימים שבהם הרמנו את הרבי עם כיסא הגלגלים שתי קומות, ארבעים ומשהו מדרגות, כדי שישתתף באסיפות'.

עיניו חיפשו סביב את הבחורצ'יק ששאל ממנו פלאפון, "רק לשיחה קצרה", ומאז נעלמו עקבותיו.

"תראה מה זה", מלמל לעצמו. "אתה עושה טובה למישהו והוא פשוט נעלם".

אחרי שסיים את ענייניו במהירות האפשרית, יצא רוני וסקר את המסדרון

מקצה לקצה אך לא מצא את הנעדר. הוא החליט לצאת למסע חיפושים. הרבי כבר כאן, בתחתית הבניין, ואולי בכל זאת צריך את עזרתו. בלי פלאפון הרגיש כמו קטוע איבר.

מולו הופיע גבר חבוש בכובע שמש שחור. רוני הביט בו לרגע והיתה לו תחושה רעה. האיש חלף על פניו, בלי ליצור איתו קשר עין, ונכנס אל חדר האסיפה. רוני החליט להיכנס אחריו, להעביר מבט אחרון בטרם יביא את הרבי, ובעיקר כדי לבדוק מה האיש הזה מתכנן לעשות. הגבר התגלה כאיש מזגנים. הוא עמד בפנים על כיסא מזדמן וטיפל בקרביו של המזגן העילי. רוני בחן אותו בעיניו הירוקות, אומד את רמת מקצועיותו על פי מראהו החיצוני. 'הוא לא נראה כמו טכנאי מזגנים סטנדרטי', חלפה בו מחשבה. 'משהו במראה שלו יותר מדי מטופח בשביל זה'.

האיש, שעמד בגבו אל רוני, אחז מברג בידו האחת ונראה מתאמץ מאוד לפתוח את אחד המכסים הפנימיים של המזגן. חולצת הפולו הקצרה שלבש התלכלכה מעט מהאבק שנשר מכיוון המזגן, והוא מיהר לנקותה בטפיחות יד חזקות.

"סלח לי, מה אתה עושה?" פנה אליו רוני, יודע שהוא חורג מתפקידו הרפואי אך לא התאפק. הטבע שלו, מאז ומעולם, משך אותו לדאוג לסביבה הקרובה שלו, וגם לזו הרחוקה. גם כשאיש לא ביקש ממנו, רוני היה שם כדי להושיט יד. הכוונות שלו, גם אם לא הודה בכך, היו מגוונות קצת יותר מאשר רצון לעשות חסד.

שום תשובה לא הגיעה.

"שאלתי מה אתה עושה", חזר רוני בקול תקיף.

2

האיש לא הסתובב כשדיבר. "שלחו אותי לתקן כאן את המזגן. אמרו שהוא לא מקרר. ימים חמים כאלה, אתה יודע, זה לא בדיוק הזמן לשבת בחום. בלי מזגן אי אפשר להתקיים ולעמוד אפילו שעה אחת". הוא גיחך בהנאה מהבדיחה של עצמו.

בעיני רוני הבדיחה לא מצאה חן. "ואיך בדיוק אתה מתקן את הבעיה הזאת עם מברג? אתה לא צריך למלא גז או משהו כזה?" תוך כדי דיבור סקר שוב את לבושו של הטכנאי המוזר, מנעליו המבריקות והמחודדות, דרך מכנסיו הצמודים, וכלה בחולצה הלבנה שלבש. רוני זיהה עליה את הלוגו של ארמני באזור הלב והסיק שיש לאיש טעם לא זול.

"אני קודם כל בודק את הבעיה, צדיק". האיש שמט את ידו האוחזת במברג

וסובב רק את ראשו. "ואם תמשיך לשאול הרבה שאלות, כנראה שאני לא אספיק לסיים את התיקון עד שיבואו הרבנים. ואתה בטח לא רוצה שהם ינטפו כאן מזיעה. אז בבקשה".

רוני, שראה רק את צדודיתו של טכנאי המזגנים האופנתי, היה בטוח שראה אותו בעבר. 'הפרצוף הזה מוכר לי', ניקר בו הזיכרון. 'ומשום מה, הוא מוכר לי לרעה. אולי הזמנתי אותו פעם לתקן אצלי מזגן ולא הייתי מרוצה? אולי'.

התחושה הרעה לא עזבה אותו. הלב שלו לחש לו שיש כאן ריח של סכנה. אבל המוח פקד עליו לעשות את תפקידו. והתפקיד שלו, הוא לדאוג לרבי. הוא נותר בתוך חדר האסיפות. מהחלון השקוף נצפתה התכונה שברחוב. רוני הסיט לרגע את וילון השמנת הכבד שנפרס משני צדדיו והשקיף כלפי מטה, מנסה לראות את השברולט השחורה של הרבי מדווילען, זו שנרכשה לאחרונה והוסבה לרכב נכים עם מקום לכיסא הגלגלים.

ממקומו שבקומה העליונה, ולמרות ההמולה, הצליח להבחין בשוקי פרדו, הנהג של הרבי, עומד אובד עצות ומנסה לחייג שוב ושוב למישוהו. 'הוא מחפש אותי כנראה', הבין רוני, והחל לנופף בידו מתוך ניסיון ללכוד את תשומת ליבו של שוקי. אך לשווא. החלון היה נעול. הוא שם לב למזכיר המועצת, שמחליף מילה או שתיים עם טיפוס בכובע דומה לזה של טכנאי המזגנים. שוקי נטפל אליהם, נואש כנראה למצוא אותו, את רוני.

רוני החליט להשאיר את טכנאי המזגנים לאבחן את התקלה והזדרז לצאת ולחפש את הפלאפון האבוד שלו, בדרכו לקומת הכניסה. המעלית היתה תפוסה, נוסעת מעלה ומטה ברצף איטי ומרגיז, ורוני העדיף לרדת במדרגות. גם בריא יותר וגם, ככל הנראה, מהיר יותר.

הבחירה הזאת התבררה כמוצלחת, משום שבדרך הוא פגש את השמש של הרב לוינסון, שזיהה את האח הרפואי המוכר למדי ועדכן אותו: "רוני, כולם מחכים לך שם למטה! האדמו"ר לא מסכים להיכנס לפני שיראה אותך. שוקי פרדו ניסה להתקשר אליך אולי אלף פעם. רופא אליהם!"

"תודה לך, ישראל", אמר לו רוני והחל במסע דילוגים על פני המדרגות. הוא

רצה להתפעל מכך שישראל מכיר את כל אנשי הציבור החרדי בשמותיהם, אבל הבהילות מנעה ממנו לממש את רצונו. בדרך הוא פגש גבר נוסף, רחב מידות, שנעל באותו רגע את אחת הדלתות והסיר כובע שמש שחור מראשו. הוא כבר היה השלישי מהחבורה שרוני פגש. והנוכחות של הדמויות האלה בבניין, החשידה אותו.

"מה התפקיד שלך?" הוא הרגיש מוכרח לברר.

האיש מלמל משהו ומחה זיעה ממצחו. לא מנפק הסבר.

רוני התלבט לרגע אם להתעקש, והחליט לוותר. הרבי לפני הכל.

השוהים בבניין גילו – חלקם לא לראשונה – מדוע הפך רוני אריאלי להיות האיש הקרוב ביותר לאדמו"ר מדווילען, למרות שמעולם לא ראה את עצמו שייך לחסידות דווילען, או לחסידות כלשהי בכלל. האיש בעל השיער הג'נג'י דהר במורד המדרגות כביכול היה כונן של 'הצלה' הממהר לאירוע חירום. התלתלים שעל ראשו קפצו עם כל מדרגה שדילג והכיפה הגדולה שנמתחה עליהם איבדה מעט את אחיזתה בקרקפת.

"תיזהר, רוני. שלא תגיע לבית חולים בטעות במקום לרבי", הפריח מישהו קריאה שלא זכתה למענה מצדו. "ראית אותו, ר' טוביה? האדמו"ר מדווילען זכה במציאה, אני אומר לך. הלוואי עלי המרץ שיש ליהודי הזה וההתלהבות שלו לעשות משהו שהוא לא ממש מתפקידו".

ר' טוביה, גבאי בעל פנים רציניות, הנהן כמסכים. "כל אחד והתפקיד שהקדוש ברוך הוא נתן לו", אמר והניף את ידו עם כל מילה. "כל אחד לפי הכלים שבו הקדוש ברוך הוא חנן אותו. אי אפשר לעשות השוואות עם השני. אתה יודע מסתמא מה אמר רבי זושא מאניפולי, זכותו יגן עלינו".

"כן, בהחלט", מלמל עזריאל מתחת לשפם מצהיב מעישון. "לא יתבעו אותי בשמים על זה שלא הייתי משה רבינו, אלא על זה שלא הייתי זושא".

בזמן שהשניים טיפסו שבע מדרגות, הספיק רוני אריאלי להגיע לתחתית

הגרם. הוא התנשף קלות, העביר יד בתלתליו ומתח את הכיפה הסרוגה שעליהם, לפני שניגש אל השברולט הבוהקת, בתוכה ישב האדמו"ר מדווילען.

שוקי פרדו עצר אותו בפנים זועמות למחצה, רגע לפני שפתח את דלת המכונית. "לרגל הכינוס בענייני הטכנולוגיה החלטת להתנזר גם מהפלאפון הכשר שלך?" שאל. "אפשר לדעת למה אתה לא עונה?" קולו הונמך כשאמר: "הרבי אמר שהוא רוצה לראות אותך לידו. 'על רוני אפשר לסמוך', ככה הוא אמר. ואתה? נעלם ברגעים הכי חשובים ולא עונה לטלפונים!"

"ספרתי מרצפות בחדר הישיבות, אחר כך ניקיתי אותן עם מגבונים, בסוף הברגתי מחדש את כל הכיסאות שם. מה אתה חושב? שסתם לא ענית?" רוני ניסה לחזור על הצידוק שכבר אמר קודם: "בחור אחד לקח לי הפלא –

–"

"לא חשוב עכשיו", קטע אותו שוקי. "העיקר שאתה כאן. קדימה, בוא נזוז. הצפיפות פה לא עושה לי טוב".

"אתה מפחד שאיזה בחור מופרע ישרוט לך את הרכב החדש", הבין רוני. "לא הצפיפות היא הבעיה שלך".

"כן, קלטת אותי". שוקי דווקא נהנה מהאבחנה והביט בגאווה ברכבו של הרבי. חדש מהניילונים. גם הוא, כרוני, לא היה חסיד דווילען. אבל נקרא אל הדגל כדי לשמש כנהגו הפרטי של האדמו"ר. רוני אריאלי המליץ עליו, ועל כך היתה תודתו נתונה לו.

כעת הרהר רוני, בפעם המי יודע כמה, בדמותו הייחודית של הרבי מדווילען. 'הוא לא מסנן אף אחד לפי מראה חיצוני. רק מהפנימיות אכפת לו. איפה יש עוד כאלה יהודים בעולם שלנו, איפה'. הזמן, אמנם, לא התאים למחשבות ולשרעפים שכאלה, אבל רוני לא יכול היה למנוע מהם לפרוח במוחו.

דלת השברולט הוסטה לשמאל ומעלון חשמלי נפתח אוטומטית. חסידי דווילען, אך לא רק, התגודדו מול הרכב וניסו לחזות בזיו פניו של הרבי. הוא

ישב בפנים, על כיסא הגלגלים המעוצב ככיסא מהודר, ראשו מורכן על חזהו. כשראה את רוני – צהלו פניו. החיוך שהפציע על שפתיו המיס את רוני.

"רוניל'ה! חיכינו לך כמעט כמו למשיח..." אמר לו, בעוד רוני משחרר את מעצור הכיסא ומתחיל לגלגל אותו החוצה. "תגיד, רוני". הרבי הרים ראשו וקירב את פיו לאוזנו של רוני, שהתכופף לעברו. "מי הם אלה האנשים שמסתובבים שם? ראיתי כמה טיפוסים שנראים לא משלנו. יהודים טובים, אבל הם עשו עלי רושם לא טוב. ראית אותם?"

"ראיתי אחד כזה", השיב רוני, תוהה על ההגדרה של הרבי. אם אפילו על הצדיק הזה הם עשו רושם לא טוב, אז כנראה שהוא לא טעה בתחושה הפנימית שלו. "הוא טכנאי מזגנים. פגשתי אותו באולם האסיפות, מתקן את המזגן שהתקלקל שם".

הרבי מדוילען כיווץ את שפתיו בחוסר שביעות רצון. "אז למה צריך כמה טכנאים בשביל מזגן אחד? אני ראיתי כבר שניים פה בחצר, מסתובבים לפה ולשם. ואתה אומר שפגשת עוד אחד מהם למעלה. מה קורה כאן?"

"אני לא יודע, רבי. צריך לדבר עם פסח גרין, לשאול אותו אם הוא הזמין אותם ולמה. הוא אחראי על הלוגיסטיקה של האסיפה הזאת. כמו תמיד".

"וממתי יש מאבטחים רוסים באסיפות של המועצת?" הוסיף הרבי לתמוה, כשהוא מדגיש את המילה 'רוסיים' בלי כל כוונה. "מה אנחנו, הצגה? תיאטרון? למה מביאים לנו אנשים כאלה שישמרו בכניסה? הם בכלל לא נראים לי יהודים, רוני. תראה את הפרצופים שלהם, כאילו אין בהם חיות".

"שאלתי את עצמי גם כן את השאלה הזאת". רוני דחף את כיסא הגלגלים בשביל האנושי שנוצר לכבוד האדמו"ר. הוא רכן כדי שהרבי ישמע את דבריו. "אבל חשבתי שאולי בגלל החשיבות של האסיפה, ובגלל שידעו שיבואו הרבה אנשים, היו צריכים לקחת מאבטחים שישמרו שלא ייכנסו ויהיה בלאגן. זו הרי לא אסיפת מועצת רגילה".

הוא עצמו לא היה שלם עם התשובה הזאת. וכדי לקבל לכך אישוש, הוא

הסתובב לאחוריו ובחן שוב את שני המאבטחים הרוסים. לפתע קלטו עיניו את אחד הטכנאים המוזרים ניגש למאבטח שמיימין השער, והלה מגניב לו בחשאי לא פחות ולא יותר מאשר אקדח.